

BÉCSI POSTA

A BORNEMISZA PÉTER TÁRSASÁG KULTURÁLIS ÉRTESÍTŐJE
Új sorozat, XII. évfolyam, 2. (89.) szám

Bécs, 2017 február

Az erdélyi bárót nem kell féltetni a színromán településen

Interjú Báró Bánffy Farkassal

– Adva van egy, az államvizsgáját a Budapesti Műszaki Egyetemen néhány napja abszolváló fiatal, aki egyszer csak fogja magát, otthagyja fővárosi életét, és visszaköltözik Erdélybe, hogy a család visszakapott fugadi kastélyát és erdőit kezelje. Hogy született meg ez a döntés?

– A családban mindig benne élt Erdély szeretete és az erdélyi származástudat. Amíg nem láttam a visszaköltözésben gazdasági rációt, amíg úgy gondoltam, nem tudok belőle megélni, addig nem élt bennem a visszatérés gondolata. 2005-ben viszont kijött a 247-es törvény, amely lehetővé tette, hogy korlátlanul lehessen erdőket visszaigényelni, korábban ugyanis volt egy ötvenhektáros limit. Huszonöt éves voltam, amikor úgy éreztem, hogy valakinek foglalkoznia kell a családból ezzel, és nem lévén házas, szabadon mozoghattam, ezért gondoltam, hogy a feladat az enyém.

A Bánffy kastély az erdélyi Fugadon (Ciuguzel)

– Hogyan fogadta a család, amikor előállt azzal, hogy ez a feladat az öné?

– Édesapám büszke volt, de mint minden apa, rögtön sorolta is az intelmeit, édesanyám aggódott, de nem mutatta, a testvéreim támogattak. Olyan szempontból könnyű volt, hogy a Mikes-család leszármazottai, Gergely és Zsigmond ezt az utat már bejárták, így volt előttem példa. Ha nem is volt egyértelmű, de már nem szűz pályára mentem.

– Nehezebbre esett otthagynia a régi életét?

folytatás a 2. oldalon

– Egy cseppet sem. Korábban is nagyon sokat jártam Erdélybe, az ideköltözésem előtt öt-hat évvel már rendszeresen szerveztünk itt különböző rendezvényeket, így sok ismerősöm volt. Nem azt döntöttem el, hogy azonnal Ulánbátorba költözöm, és mostantól gyárat fogok igazgatni, hanem ismerősök közé jöttem olyasmivel foglalkozni, ami érdekelt.

– *Egyik nap Budapesten, majd egyszer csak Fugadon ébredt?*

– Egészen pontosan úgy volt, hogy egyik nap Budapesten, másnap Magyarlapádon ébredtem, ahol négy hónapig éltem, amíg a kúria melletti házát felújítottuk annyira, hogy lakni lehessen benne. Aztán nekiálltam végignézni a visszaszerzett területeket, egy részüket kiadtam bérbe, kezdetét vette az ingatlankezelés-ügyintézés. Közben elkezdtem szervezni a Zichy-birtok visszaszerzését, amely sikerült is, azóta ezt a területet is én kezelem, aztán több család is megbízott birtokkezeléssel.

– *A Zichy-birtok mellett a fugadi kastélyt is visszakapta a családja. Előny vagy inkább hátrány kastélytulajdonosnak lenni?*

A Bánffyak címere a fugadi kastély bejárata fölött

– Kastélytulajdonosnak lenni nem jó, borzasztó költséges. Örömteli lehetőség ugyan, biztos sokan örülnének, ha őseik házáat birtokolnák még ma is, pláne ha az épület olyan impozáns, mint ez a kastély. Van benne romantika, kötelezettség, nekem ezt adta a Jóisten, ezt kaptam, ez a feladatom, nem akartam elkerülni. Erdőtulajdonosnak lenni viszont jó, mert az erdő, a föld termel, amíg a kastély elvisz.

– *Mekkora területet próbál visszaszerezni, és eddig mennyit sikerült?*

– Mivel nemcsak magunknak, hanem másoknak is szerezzük vissza a területeket, nem tudom megmondani, hogy mennyi az annyi. Hála Istennek, szerteágazó a família, a nagy Bánffy-családnak 30-35 ezer hektárt kell hogy visszaszolgáltasson még a román állam. Ezt különböző jogi csavarokkal még mindig visszatartja, de reméljük, hogy végül diadalmaskodik az igazság. Jelenleg 600-700 hektárt kezelek.

– *Hogy működik a gyakorlatban a restitúciós eljárás?*

– Többféle lehetőség van a területek visszaszerzésére: az egyik a telekkönyvi kivonat, amely az Osztrák–Magyar Monarchiában a Kárpátokon belül létezett. Lehet továbbá adásvételi szerződéssel is bizonyítani a tulajdont, a háború előtről azonban nagyon keveseknek van meg az adásvételi szerződésük, persze vannak, akik utólag készítenek. A harmadik lehetőség az élő tanú, de mint tudjuk, élő tanúkat is nagyon jól lehet gyártani. Ha jól tudom, több erdőt igényeltek vissza Romániában, mint amekkora az ország egész területe.

– *Mire hivatkoznak a románok, milyen jogi csavarokat vetnek be?*

– Az elmúlt időszakban például azt találták ki, hogy nagyapám háborús bűnös volt, erre hivatkozva kérték az ítélet felfüggesztését. Ez az egész időhúzás. Mind gazdaságilag, mind politikailag hatalmas területről beszélünk, sokan élnek jól most ezekből a birtokokból.

– *Mennyire lehet bírni lelkileg a folyamatos pereskedést? Megviseli?*

– Ez egy nagy Monopoly (társasjáték -- szerk. megj.), nem szabad komolyan venni. Úgy kell hozzáállni, hogy ez pluszlehetőség, vagy sikerül, vagy nem. Társasjátékozunk. Egyszer hatost dobunk, egyszer egyest. Tűrni kell.

– *Mit gondol, van remény, hogy visszajut a családhoz a földterület?*

– Remény? Nem remény! Vissza fogjuk kapni.

folytatás a 4- oldalon

MEGHÍVÓ

a Bornemisza Péter Társaság márciusi rendezvényére

"Egy magyar arisztokrata honfoglalása Erdélyben"

Beszélgetés Báró Bánffy Farkassal

2017. március 5-én, vasárnap, d.u. 17:30 órakor

A rendezvény helyszíne: Bécs 6., Capistrangasse 2/15

Báró Bánffy Farkas György
(1981.12.06. Leányvár, Magyarország)

Általános iskolába Leányvárra jártam.

A középiskolát a győri Czuczor Gergely Bencés Gimnáziumban és az esztergomi Temesvári Pelbárt Ferences Gimnáziumban végeztem.

Egyetemi diplomát a Budapesti Műszaki Egyetemen szereztem, mint közlekedésmérnök.

2007-től Erdélyben élek a Fehér megyei Fugadon. Erdély magyar értékeinek megőrzéséért s egy erős magyarságért dolgozom itt. Mindezt magánszférában, alapítványokkal, egyesületekkel, cégekkel karöltve teszem.

folytatás a 2. oldalról

– *Mi a célja a visszaszerzett területekkel?*

– A legfőbb cél, hogy az épületeket felújítsuk, valamint gazdaságokat állítsunk fel, így teremtve munkahelyeket.

Fontosnak tartom továbbá, hogy a megtermelt nyereségből a család régi szerepkörét visszaállítva tudjunk ismét az egyház, a kultúra és az oktatás területén megfelelő támasz lenni.

– *Hogyan fogadták a színromán településen, Fugadon?*

– A legtöbb fugadinak fogalma sem volt róla, hogy ki vagyok, mit akarok, sokan ufóként néztek rám. Volt viszont, aki még a nagyszülőkre is emlékezett, mesélt, segített. Az ortodox pap, a rendőr és a polgármester nem örült viszont nekem. Az erdész – aki azóta felfüggesztetett kapott – sem volt boldog tőlem, mivel egészen addig, amíg a birtokok egy részét vissza nem kapta a család, szabadon garázdálkodhatott.

– *Korábban ezeket a területeket kvázi bárki használhatta?*

– Elvileg nem, de ebben az országban bárki bármit megtehet, ha kellően talpraesett.

– *Mi a legdurvább története a visszaköltözés óta?*

– Játék az egész, nincs durva sztori. A magyarországiak nagy részében vagy romantikus kép él Erdélyről, vagy a román–magyar ellenségkép. Semmi bajom a román emberekkel, sokszor jókat kacagok velük egy sör mellett. Nem jó sem rózsaszín buborékból nézni Erdélyt, sem a 64 vármegyes székely-szittya szemüvegen keresztül. Az embert csak azért mert más nemzetiségű nem akasztják fel, még ha azt mondják, sem tennék meg.

– *Miért, mondták?*

– Nem, inkább a budapesti ismerőseim féltenek ettől.

– *Milyen egy napja?*

– Minden nap másmilyen, ma például betonozunk. A birtokkezelés mellett továbbra is foglalkozom különböző

rendezvények – jótékonysági bál, néptáncfőbor, szüreti fesztivál – szervezésével. Az elmúlt két és fél évben kúriát újítottunk fel egy alapítvány számára, közben több műemlékkel is foglalkoztunk. Ahhoz, hogy a visszaigénylések is működjenek, folyamatosan rohangálni kell Bukarest és Budapest között. Sokszor azt sem tudom, hol alszom éjjel. Ez az életmód egészen addig jól működik, amíg az embernek nincsen felesége és gyerekei.

– *Hol érzi magát otthon?*

– Az autóban. Mivel mindig úton vagyok, a barátaim azzal szoktak húzni, hogy dobjak fel egy nagy szekrény vasalt ruhát a csomagtartóra, és akkor nem érhet meglepetés. A viccet félretéve, a Kárpát-medencén belül otthon érzem magam.

– *Hány kilométert tett fugadi lakosként az autóba?*

– Több mint félmilliót.

– *Mi a véleménye az erdélyi magyarokról?*

– Gyakran sokkal többet jelent számukra magyarnak lenni, mint egy magyarországi magyarnak. Félreértés ne essék, nem helyezem őket a „kismagyarországiak” elé, csak fontosabb sokszor számukra a nemzettudat, hiszen emiatt sok pofont kaptak már. Rendkívül büszkék rá, hogy magyarok. A sors mindenkit megtépzott már sokszor, kinek a lelki, kinek a gazdasági terhe a nagyobb, de úgy gondolom, hogy nagyon sokat jelent az itteni magyaroknak a folyamatos támogatás az anyaországtól. Van egy kicsi arány, akiknek ez sem elég jó, de ilyen mindenhol van.

– *A birtokkezelésen és visszaszerzésen túl milyen feladatai vannak még?*

– Az egyik fő feladatomban a család számára megoldani a terület-visszaszerzést. Nagyon sokszor érzem az elvárást, hogy a család leszármazottainak példát kell mutatniuk. Ezzel nem lehet visszaélni. Olyan típus vagyok, aki szeret szervezkedni, rohangálni, problémát megoldani. Mindenféle magyarsággal kapcsolatos kérdéssel – legyen gazdasági, kulturális, oktatási – szívesen foglalkozom, mert a magaménak érzem. Ha az ember olyan feladatot talál ki önmagának, amit szeret, akkor öröm a munkája. Nekem a Jóisten megadta azt a lehetőséget, hogy olyannal foglalkozzak, amit szeretek, így mindennap örömmel kelek fel. Úgy érzem, van lehetőségem, hogy olyan további feladatokat keressek és találjak, amelyeket örömmel tudok végezni mind a magam, mind a köz javára.

(Az interjút készítette Konopás Noémi; forrás: mno.hu, 2014. november 29.)

.....

Tompa Réka

A Yolo jelenség nyomában

Az internetes szlengszótárak szerint a „YOLO” mozaikszó az angol „You Only Live Once” (Csak egyszer élsz) kifejezésből ered. Előszeretettel alkalmazzák a fiatalok azokban az esetekben, amikor valami meggondolatlanságot vagy örültnek tűnő dolgot tesznek, azzal nyugtázva az egészséget, hogy „egyszer élünk, ki kell használni!” Nos, ebből is jól látszik, hogy az internetes közösségnek nagy ereje van, ha tagjai előbújnak a klaviatúrák mögül. A kolozsvári egyetemistákat sem kerülte el a mozgalom, és mára már a mi szótárunkban is fellelhető a Yolozsvár, a Szexiszentgyörgy és társai, megtestesítve minden teraszos borozgatásból random bulivá alakult estét és örült ötletet.

Az egész jelenség nem is olyan régen öltött arcot, a Yolozsvár néven futó Facebook-oldal keretében. Az ott közzétett bejegyzések és képek olyan poénokkal operálnak, amelyek az egyetemisták életéből ragadnak ki bizonyos mozzanatokat, így mindenki magára ismerhet és jól nevetget a helyzeten, hisz nincs vele egyedül. Hadd mondjak egy példát: „Egyetemistának lenni nagyon vagány, egészen addig, amíg el nem fogy az otthonról hozott zakuszká.” Magadra ismertél, ugye? Ha nem, akkor a zakuszkát helyettesítsd valami mással, és megvan! Az oldal az elején alig pár tetszikeléssel büszkélkedhetett, aztán a semmiből a nyakunkra szabadítottak egy évnnyitó bulit. Ez pedig elindította a lavinát: ma már több ezer követővel, rengeteg megosztással és hozzászólással büszkélkedhetnek. De vajon mi lehet a dolog háttérében? Mi is az az egyetemista életérzés, amit csak az életednek ezen szakaszában tapasztalhatsz meg, és miért érzünk készletet arra, hogy ezeket az élményeket megosszuk a közösségi hálónkon?

Kiindulópontnak vegyük azt, hogy az egész világ ott van a zsebedben, abban a kis készülékben, ami egy percre sem esik ki a kezedből. Megnyitod a névjegyzéket és pörgeted lefelé a neveket. Aztán megakad a szemed valakin, felhívod. „Szia! Hallod, mit szólnál, ha »beleyolóznánk« az estébe és meginnánk egy-két sört?” Erre a mondatra nagyapád rádnézne, mivel grammatikailag elemezni nem tudja, és azt mondaná: „Kölyök, a sört értettem belőle.” Plusz, elárulom, hogy az egy-két sör egy olyan egyetemista mértékegység, amely a fény- és hangsebesség tartományában a végtelenig terjedhet. Kis idővel később érkezik az Instagram-filterbe burkolt fotó két sörösdobozról, „chillezünk a teraszon” képaláírással, itt: Yolozsvár. Tudja már a nagyvilág, hogy kivel, hol és mit csinálsz. Aztán elmentek és a Bulgakovban köttök ki, majd az Insomniában, bulizol, számot cserélsz a sráccal/lánnyal, aki megtetszett, és az est folyamán összecsődült banda nevetésétől visszhangzanak az utcák. Reggel meg a szörnyű fejfájásoddal pörgeted a kék-fehér közösségit, és megakad a szemed egy Yolozsvárposzton, amin felnevensz, hiszen teljesen összefoglalja a tegnapi estédet. A dolog kulcsa pedig itt jön be: rajtad kívül még rengeteg ember osztozik ugyanabban a sorsban, mint te. Rajtad kívül még sokan vannak így az egyetemmel, a kreditekkel, bulikkal, a főzéssel, az „egy lejes zacskósleves”-mel, mint te. A mag itt gyökerezik: bármilyen sztorid is van, nem vagy vele egyedül. Közösséggé formálódnak azok az emberek, akik oda kommentálnak, hogy: „Hé, ez de vicces, velem is pont ez történt tegnap.” Talán kissé lebutítottnak tűnhet, amivel példálózom, de ha körülnézel, akkor pontosan látod, hogy miről beszélek. Nem áll módomban megítélni azt, hogy az egész YOLO-jelenség jó-e vagy sem, de egy dolog biztos: mindenképpen nyomot hagy. A kolozsvári egyetemista közösség egy helyen van és tudják, hogy ez róluk és nekik szól. Neked is, nekem is van, amit megosztani. Ha van kedved mesélni, ugorjunk le egy sörre! Szóval: mit szólnál, ha »beleyolóznánk« az estébe?

Végveszélybe került a kolozsvári Brassai Sámuel Elméleti Líceum

Végveszélybe került a kolozsvári Brassai Sámuel Elméleti Líceum -- állítja közleményében az iskola. Arra hivatkoznak, hogy egy január 25-i döntés során a 2017/2018-as tanévtől kezdődően megszüntették az iskola egyetlen líceumi elméleti osztályát, és ha ez nem változik, akkor az iskola jogi státusa módosul, szaklíceummá alakul át, és nem lehet alsós tagozata sem.

A közlemény ismerteti az előzményeket: 2010-ben elvettek a Brassai Sámuel Líceumtól egy elméleti osztályt; 2011-ben kilakoltatták az iskolát, ezzel elvesztette osztályainak egy részét, mivel az új épület nem tette lehetővé két párhuzamos I-VIII osztály működtetését.

A közlemény szerint 2013-ban az RMDSZ Kolozs megyei szervezetének egykori oktatási alelnöke, Péter Tünde át akarta alakítani az elméleti líceumot szakiskolává, amely az országos RMDSZ, Markó Béla és Kelemen Hunor közbelépésének köszönhetően nem valósult meg.

"A 2013/2014-es tanévtől kezdődően akaratumk ellenére egy líceumi szakosztályt kaptunk, ezt kísérte egy jegyzőkönyvben is rögzített, aláírásokkal megerősített ígéret az RMDSZ Kolozs megyei szervezetének akkori elnökétől, Máté Andrásztól, valamint Horváth Anna alpolgármester asszonytól és Csoma Botond egykori városi tanácsostól, hogy a szakosztály indítása nem fogja negatívan befolyásolni az iskolánkban folyó elméleti oktatást. A megnyugtató ígéret ellenére a 2013/2014-es tanévtől kezdődően elvettek tőlünk egy újabb, második elméleti osztályt. Rá négy évre, most, 2017-ben a megmaradt utolsó, harmadik elméleti líceumi osztályunktól is megfosztottak, annak ellenére, hogy a nyolcadik osztályosaink közül húszan a megszüntetésre ítélt kilencedikes természettudományi osztályban szeretnék folytatni tanulmányaikat, amint az a megyei tanfelügyelőségre is benyújtott 243/2017 január 13-ai szülői beadványból is kiderül. Reméljük, továbbra is fontos szempont az, hogy "minden magyar gyerek anyanyelvén folytathassa tanulmányait, az iskolák és a szülők opciója szerint" - áll a közleményben.

Az iskola szándékos negatív diszkriminációnak tartja azt, hogy 2010-2017 között a kolozsvári magyar iskolák közül egyetlenként folyamatosan csak tőlük vesznek el elméleti líceumi osztályokat, míg más kolozsvári magyar líceumok 2002 óta változatlan számú elméleti líceumi osztályokkal működhetnek. A tanári kar 82 tanárról 28 tanárra csökkent az osztályok folyamatos megszüntetése miatt.

A közlemény szerint a problémáikat az évek során több mint tíz beadványban jelezték az RMDSZ Kolozs megyei szervezetének. "Hallgatásuk, és a történetekhez való passzív hozzáállásuk miatt úgy érezzük, nem tartják fontosnak iskolánk fennmaradását. A 12-13 év után is megválaszolatlan, 644/2004 július 5-i és 209/2005 június 23-i iktatószámmal ellátott, 2382 szülő és 82 tanár által aláírt beadványainkban feltett kérdésünk ma is aktuális: "támogatja vagy sem az RMDSZ azon törekvésünket, hogy ne szűnjön meg Kolozsvár [akkor] legnagyobb magyar iskolája?" - írják, és más magyar osztályok és iskolák, például a dési magyar tagozat, a tordai iskola, a szamosújvári iskola, a bánffyhungyadi iskola és a felekezeti iskolák melletti kiálláshoz hasonlókat kérnek az RMDSZ-től.

(*transindex.ro*, 2017. január 26.)

Gyermekek oldala - Gyermekek oldala - Gyermekek oldala.

Áprily Lajos

Tavaszdik

Sáncban a hóvíz
könnyű hajót visz,
füstöl a fényben a barna tető.
Messze határba
indul az árva,
leng madárka: billegető.

Titkon a Bükkben
moccan a rügyben
– mint csibe héjban – kandin a lomb,
s mintha a róna
kedve dalolna,
úgy muzsikál, muzsikál a kolomp.

Indulok. Értem.
Jól tudom: értem,
értem üzenget a zsenge határ:
„Szíved, a bomlott,
ócska kolompot
hozd ide, hozd ide, hozd ide már!”

Egyed Emese

Tavaszarázslás

A téli tücsökágy diólevél.
Jól szigetel, nem fújja szét a szél,
és illatos, meleg álmat sugall
nyáremlékű árnyék-zugaival.

Lapul az élet lágy avar alatt.
Csírat óvnak a réteges havak.
Hosszú a tél: türelmünk, mint a jég,
a nap forró kezét óhajtja rég,

és zene kell! Hé, tücskök, madarak!
Rozsda rágja hangszáraitokat;
gyertek elő! Hangoljatok hamar;
tavaszvarázslás legyen ez a dal.

Csoóri Sándor

Tavaszi bodza-vers

Szoknyát varrat a bodza,
így készül a tavaszra,
csipkés szélüt
és puhát,
éppolyat, mint nagyanya –
mert ha nem varratna,
hát csupasz maradna.

Kányádi Sándor

Májusi szellő

Almavirággal
futkos a szellő,
akár egy kócos
semmirekellő.

Kócosnak kócos,
de nem mihaszna,
okot nem ad ő
soha panaszra.
Fütytyőget olykor,
mintha ő volna
a kertek kedves
sárgarigója.

Meghintáztatja
ágon a fészket,
leszáll a földre:
fűhegyen lépked.

Illeg és billeg,
s ha dolga nincsen,
elüldögél egy
kék nefelejcsen.

Figyelő Figyelő Figyelő Figyelő

ELŐZETES

A Bornemisza Péter Társaság következő, áprilisi rendezvényének meghívottja: **Kovács István** költő, műfordító, történész. Előadásának címe: *Lengyel honvédek és légionisták a szabadságharcban és az emigrációban*. Az előadónk vetíteni is fog és bemutatja új könyvét, az "Érdek és szeretet - Lengyel visszaemlékezések a szabadságharcra 1848–1849" című memoár-gyűjteményét, amely 2016-ban látott napvilágot. Vasárnap, április 2-án, d.u. 17:30-kor, 6. Bécs, Capistrangasse 2/15.

KIÁLLÍTÁSOK

Georgia O'Keeffe

A bécsi **Kunstforum** (1. ker. Freyung 8.) termeiben március 26.-ig lesz látható Georgia O'Keeffe amerikai festő műveit bemutató gyűjteményes kiállítás. O'Keeffe (1887-1986) az amerikai modern festészet egyik alapítójaként tartják számon. Képeit a legnevesebb amerikai gyűjtemények őrzik. A legismertebb, az 1920-as években festett, virágokat ábrázoló monumentális képeit Siegmund Freud írásai ihlették. <https://www.kunstforumwien.at>

(N)ők is hősök

Április 7.-ig tart nyitva a bécsi **Balassi Intézet - Collegium Hungaricum** (2. ker. Hollandstr. 4) kiállító termében rendezett "(N)ők is hősök" ("Frauen als Heldinen") című, az első világháború idejéhez kötődő, akkori női sorsokat megidéző fotókiállítás. A kiállítás kurátora Kincses Károly Kossuth-díjas fotóművész és Ifj. Bertényi Iván történész. <http://www.becs.balassiintezet.hu/at/>

RENDEZVÉNYEK

A *(N)ők is hősök* c. kiállításához kapcsolódóan több alkalommal nőtörténeti rendezvényekre is sor kerül:

2017. március 6., hétfő, 19 órától: Géra Eleonóra (ELTE BTK) és Szécsi Noémi könyvének *(A budapesti úrinő magánélete)* magyar nyelvű bemutatója. Helyszín: Collegium Hungaricum, Balaton-terem.

2017. március 8., szerda, 19 órától: Géra Eleonóra (ELTE BTK) magyar nyelvű előadása *Háborús hétköznapok női szemszögből* címmel. Helyszín: Collegium Hungaricum, Balaton-terem.

2017. március 13., hétfő, 19 órától: Tóth Eszter Zsófia: *Szex és szocializmus* c. könyvének (társszerző: Murai András) magyar nyelvű bemutatója. Helyszín: Collegium Hungaricum, Balaton-terem.

2017. március 14., kedd, 19 órától: Tóth Eszter Zsófia német nyelvű előadása *Migration, Mutterschaft, Alltagsleben der Frauen in Ungarn während der sozialistischen Periode* címmel. Helyszín: Collegium Hungaricum, Balaton-terem.

Absender: P.b.b.
Péter Bornemisza Gesellschaft
A-1060 Wien, Capistrangasse 2/15.

www.bornemisza.at

“Wiener Post“
Gefördert aus Mitteln der
Volksgruppenförderung.
Erscheinungsort: Wien
Verlagspostamt: A-1060 Wien

Österreichische Post AG Info.Mail Entgelt bezahlt

Medieninhaber und Herausgeber: Péter Bornemisza Gesellschaft, A-1060 Wien, Capistrangasse 2/15.

E-Mail: zoltan_ka@yahoo.com Redaktion: Zoltán Kászoni /// Bankverbindung der Gesellschaft: Creditanstalt Bankverein,

A-1011 Wien, Schottengasse 6. BLZ: 11000 Konto Nr. 00207578600 IBAN: AT581100000207578600 SWIFT (BIC): BKAUATWW